

איילת עמרני נפון חימה

איילת עמרני נפון, הי הציפה והי המזיפה פי הוקת נפסה, פי סאלה הערז ללפנון אמ הפח. פהי תנשב חימה לשחצין פוק מנצה חשביה פי המר. כומה חגרה וועא פארג אמאפה, ימנחן המשד בעדא פקוסיא גאמזא. ובינמא אנתם תטסאלון חול המגזי תנזפרון דורכמ, תדעוקמ הפנאנה לירתשאפ שאי الأعشاب מן حديقة التوابل, والصعود بعدها لدخول الخيمة واللقاء وجهاً لوجه مع الفنّانة.

תמ ערז חימה עמרני עמרני נפון לאול מרה פי גאלירי גריפין (ألفنت ויסת היום) פי לנדן עאמ 2017, כעמל פנّي وإنسانيّ, ויواسطتها דרסת כיפ יתבדל شعور الغربة بشعور الارتياح والقرب. ופי זהה מרה אחרת עמרני נפון המכות פי החימה פי סאלה הערז ללפנון פי אמ לפחמ למדה שפهر קאמל, עלי مدار סאעאט אפתתאח המערז. העמל זהא עבירה ען إعلان נוایא ען התפאני התאמ. והו יתطلب قوة التحمّل, وامتحان قدراتها الجسدية والنفسية كي تكون بكامل حضورها مع كل ضيف, פי כל לפא.

קמאש החימה עבירה ען פאסל רקיץ ומרן, במתאבה גלד אחר יפסל הציפה ען ציופפה מן החיזّ الخارجي, المكشوف. תפترח עמרני נפון עלי כל ואחד מן ضيوفها خلال اللقاء الانتباه إلى المشاعر المتغيّرة، الإيحاءات المنبثقة والشحنات التي تحملها معها. זאכרה התגربة والحجارة الملقوفة التي تحيط بالخيمة هي الآثار الوحيدة المتبقية من المكوث المشترك.

תطرح החימה תגربة המؤقت والترّحال, ותואסל תמארס פי דאחלפה עאדה הציפיה הקדימה, מנז איום סידנא إبراهيم. وحسب تلك التقاليد والعادات, التي سادت لدى سكان الصحراء, بإمكان عابري السبيل الاستمتاع بكرم وعطف الغرباء. תעוד גזור עאילה עמרני נפון ללי הערב (محافظة عمران في اليمن) ופי الغرب (الولايات المتحدة). תנقلت עמרני נפון פי חיאתה לפترات طويلة بين إسرائيل والولايات المتحدة واختبرت الفجوة بين تقاليد البلدين, والعادات والمسلمات والثقافات.

בדأت עמרני נפון משוארה הפנّي مع الرسم، النحت والأعمال التركيبية. ופי הסנולת האחירה תערزت לדיהה החאגה ללי ترסיח אבדעפה עבר חצורהא الجسدي, متحديّة حدود الذات. هكذا وصلت إلى العمل الأدائي، الوسيط الذي يبرز فيه البعد التجريبي منذ نشأته. رغم أن الأحداث تجري داخل حيّز وزמן محددان, وأحياناً يتم تحديد قوانين اللعبة مسبقًا، فإن السيرورة النفسية والتفاعلية مع المتلقي غير متوقعة، فهي لمرة واحدة ومتغيّرة. فهذا نوع من المختبر الذي يتم فيه إعادة فحص عادات وتصوّرات وطرح نماذج اجتماعية بديلة. תדעו עמרני נפון المشاهد ללי לפא יתצמן פרס ללחול المتبادل, اختبار يهدف إلى إزالة الأسوار بين الإنسان والإنسان؛ לפא תברז أهميته بشكل خاص פי זהה המرحלה מן התבاعد الاجتماعيّ.

شير ميلر يماغوتشي

איילת עמרני נבון אוהל

איילת עמרני נבון מתארחת ומארחת, בעת ובעונה אחת, בגלריה באום אל פאחם. היא מציבה אוהל לשניים על גבי במה מעץ באזור המשמש למעבר. מערום האבנים והקערה הריקה שלפניו, מעניקים למחזה ממד טקסי ואניגמטי. בעודכם מהרהרים על משמעותו וממתינים לתורכם, האמנית מזמינה אתכם ללגום תה צמחים מגן התבלין, ולאחר מכן לעלות ולהתארח באוהל למפגש פנים אל פנים.

האוהל של עמרני נבון הוצג לראשונה בגלריה גריפין (כיום, אלפנט ווסט) בלונדון ב-2017 כפעולה אמנותית ואנושית, באמצעותה חקרה כיצד תחושת זרות יכולה להשתנות לנינוחות ולקרבה. הפעם בוחרת עמרני נבון להשתכן באוהל בגלריה באום אל פאחם, במשך חודש שלם בכל שעות פתיחתה לקהל. זוהי פעולה שיש בה הצהרת כוונות להתמסרות טוטאלית. נדרשת בה סיבולת, המעמידה למבחן את יכולותיה הפיזיים והנפשיים כדי להיות בנוכחות מלאה עם כל אורח, בכל מפגש.

בד האוהל מתפקד כמו חיץ דק וגמיש, מעין עור שני המבודד את המארחת ואורחיה מהמרחב החיצוני, הגלוי. עמרני נבון מציעה לכל אחד מאורחיה לשים לב במהלך המפגש לתחושות המשתנות, לאסוציאציות שעולות ולמטענים שהם נושאים עמם. זיכרון החוויה והאבנים העטופות ההולכות ומקיפות את האוהל הינם העקבות היחידים שנותרים משהותם המשותפת.

האוהל מעלה על הדעת חווית ארעיות ונדודים וממשיך לקיים בתוכו מנהג עתיק יומין של הכנסת אורחים, המוזכר כבר בימיו של אברהם אבינו. לפי מסורת זו, שהתקיימה בקרב שוכני המדבר, יכולים עוברי אורח לזכות לנדיבות וחסד מצד זרים. שורשי משפחתה של עמרני נבון נטועים בערב (עמראן שבתיםן) ובמערב (ארה"ב). במהלך חייה נדדה לתקופות ממושכות בין ישראל וארה"ב וחוותה את הפער שבין מסורות, מנהגים ומוסכמות תרבותיות.

דרכה של עמרני נבון כאמנית החלה בציור, פיסול ומיצב. בשנים האחרונות עלה והתחזק בה הצורך לעגן את היצירה בנוכחות הגופנית שלה עצמה, ולאתגר את גבולות העצמי. כך הגיעה אל המיצג, מדיום שבולט בו הממד הניסיוני מאז היווצרותו. למרות שההתרחשות מתקיימת בתוך מרחב זמן מוגדרים, ולעתים אף כללי המשחק נקבעים מראש, התהליך הנפשי והאינטראקציה עם הצופה בלתי צפויים, חד פעמיים ומשתנים.

זוהי מעין מעבדה בה נבחנים מחדש הרגלים תפיסתיים ומוצעים מודלים חברתיים חלופיים. עמרני נבון מזמינה את הצופה למפגש שיש בו הזדמנות לטרנספורמציה הדדית, חוויה שנועדה להסיר את המחיצות בין אדם לאדם, ונחיצותו מורגשת בייחוד בעידן זה של ריחוק חברתי.

שיר מלר ימגוצ'י

Ayelet Amrani Navon Tent

Ayelet Amrani Navon concurrently hosts and is being hosted at the Umm el-Fahem Art Gallery. She sets up a tent for two on a wooden platform in an area that serves as a passageway. The heap of stones and the empty bowl in front of the structure give the setting a ritualistic and enigmatic dimension. While reflecting on its meaning and waiting your turn, the artist invites you to sip herbal tea from the spice garden and then to mount the platform and be her guest in the tent for a face-to-face encounter.

Amrani Navon’s tent was first exhibited at Griffin Gallery (today: Elephant West) in London in 2017 as both an artistic and human act by which the artist explored how a sense of foreignness can transform into one of comfort and intimacy. This time, Amrani Navon chose to sit in the tent at the Umm el- Fahem Art Gallery for a whole month at all times that I tis o pen to visitors. By so doing, she makes a statement of intention, one of total devotion. Her act entails a level of endurance that tests her physical and psychological abilities so that she can be fully present for each visitor in every encounter.

The fabric of the tent serves as a slender and flexible buffer, a second skin of sorts that separates the host and her guests from the external overt space. Amrani Navon suggests to each of her guests that they should be mindful during the encounter of the changing sensations and the associations that well up. The memory of the experience and the bundled stones that gradually surround the tent are the only remaining traces of their stay together.

The tent evokes a transient experience and one of nomads. Inside it, the ancient custom of hospitality, mentioned as far back as the times of the Patriarch Abraham, continues to take place. According to this tradition, upheld by desert dwellers, sojourners are privileged with generosity and kindness from strangers. Amrani Navon’s family roots are planted in Arabia (Amrān, Yemen) and in the West (the United States). She has spent much of her life migrating between Israel and the U.S. and experiencing the disparity of traditions, customs, and cultural conventions.

The artistic path of Amrani Navon began with painting and making sculptures and installations. In recent years, she has found it increasingly necessary to base her art-making on her own bodily presence and to challenge the boundaries of the self. This drew her to the medium of performance, in which the experimental dimension has been prominent from day one. Even though the event unfolds within a defined space and time and sometimes even under predetermined rules, the psychological process and the interaction of artist and viewer are unforeseeable, nonrecurrent, and variable. The result is a laboratory of sorts where alternative social models are reexamined. Amrani Navon invites the viewer to an encounter that presents an opportunity for mutual transformation, an experience meant to remove interpersonal barriers—something especially needed at this time of social distancing.

Shir Meller Yamaguchi